

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jennifer Lynn Barnes
THE INHERITANCE GAMES

Copyright © 2020 by Jennifer Lynn Barnes
All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04989-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽENIFER
LIN BARNS

IGRA
NASLEDNIKA

Prevela Radojka Jevtić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Samjuela

POGLAVLJE 1

Kada sam bila mala, moja mama je stalno izmišljala igre. Igra tišine. Ko će poslednji pojesti kolačić? Takve igre. I, višegodišnji favorit, igra oblaka, gde jedemo maršmelou dok nosimo debele donirane jakne u kući da ne bismo morale da uključujemo grejanje. Igra sa baterijskom lampom. To smo igrale kada bi nestala struja. Nikada nigde nismo hodale – trkale smo se. Pod je skoro uvek bio lava. Glavna svrha jastuka bila je da se gradi tvrđava.

Naša najduža igra zvala se *Imam jednu tajnu*, jer je moja mama govorila da svi treba da imaju barem jednu. Nekim danima bi pogodila koja je moja tajna, nekim ne bi. Igrale smo se svake nedelje, sve dok jednom, kada sam imala petnaest godina, ona nije završila u bolnici zbog svoje tajne.

I tek tako, nje više nije bilo.

„Ti si na potezu, princezo.“ Hrapav glas prenuo me je iz misli. „Nemamo ceo dan.“

„Nisam ja princeza“, odgovorila sam i stavila konja na mesto. „Ti si na potezu, *starino*.“

Hari se namrštio. Nisam znala zaista koliko ima godina, i nisam imala pojma kako je postao beskućnik i zašto živi u parku, gde igramo šah svakog jutra. Ali znala sam da je vredan protivnik.

„Ti si“, promrmljao je, gledajući tablu, „užasna osoba.“

Tri poteza kasnije, uhvatila sam ga. „Šah-mat. Znaš šta to znači, Hari.“

Pogledao me je natmureno. „Moram da te pustim da mi platiš doručak.“ To su bili uslovi naše duge opklade. Kad god ja pobedim, on ne sme da odbije besplatan obrok.

Da budem iskrena, samo malo sam likovala. „Lepo je biti kraljica.“

Stigla sam u školu na vreme, ali jedva. Imala sam naviku da čekam sve do poslednjeg trenutka. Hodala sam po istom tom konopcu i sa ocenama: koliko malo mogu da se trudim, a da i dalje dobijem pet? Nisam bila lenja. Bila sam praktična. Vredelo je menjati 98 poena za 92, a da uzmem još koju smenu na poslu.

Pisala sam rad za engleski na času španskog kada su me pozvali kod direktora. Devojke kao što sam ja trebalo bi da budu nevidljive. Nas nisu pozivali da odemo kod direktora da popričamo. Upadale smo u nevolju taman koliko smo smele, što je u mom slučaju značilo da nikada nisam upadala u nevolju.

„Ejveri.“ Ne bih rekla da me je direktor Altman pozdravio srdačno. „Sedi.“

Sela sam.

Prekrstio je ruke na stolu koji nas je delio. „Pretpostavljam da znaš zašto si ovde.“

Osim ako se ne radi o nedeljnoj igri pokera koju vodim na parking-u da bih finansirala Harijev doručak – a ponekad i moj – nisam imala pojma šta sam uradila da privučem njegovu pažnju. „Izvinite“, rekla sam, trudeći se da zvučim dovoljno krotko, „ali ne znam.“

Direktor me je pustio da sedim tako na trenutak, a onda je stavio ispred mene neke zaheftane papire. „Ovo je test iz fizike koji si radila juče.“

„U redu“, rekla sam. To nije odgovor koji je on očekivao, ali samo taj sam imala. Barem taj put sam zapravo učila. Nisam mogla ni da zamislim da sam toliko loše uradila da mi je sad potrebna intervencija.

„Gospodin Jejts ih je ocenio, Ejveri. Ti si jedina imala savršen rezultat.“

„Sjajno“, rekla sam, namerno se trudeći da ne kažem ponovo *u redu*.

„Ne, nije sjajno, mlada damo. Gospodin Jejts namerno pravi testove koji predstavljaju izazov za sposobnosti njegovih učenika. Za dvadeset godina, nikada nije imao savršen rezultat. Da li vidiš problem tu?“

Nisam mogla da prećutim i instinktivno sam rekla: „To što profesor pravi testove koje većina njegovih učenika ne može da prođe?“

Gospodin Altman se namrštio. „Ti si dobra učenica, Ejveri. Baš dobra, s obzirom na tvoje okolnosti. Ali nisi baš poznata po izvrsnosti.“

To je bilo fer, ali zašto sam se onda osećala kao da me je udario u stomak?

„Nije da ne razumem tvoju situaciju“, nastavio je direktor Altman, „ali moraš da budeš iskrena sad.“ Pogledao me je pravo u oči. „Da li si znala da gospodin Jejts drži kopiju svih svojih testova na *klaudu*?“ Misli da sam varala. Sedeo je tako i gledao me, i nikada se nisam osećala više nevidljivo. „Voleo bih da ti pomognem, Ejveri. Ide ti sasvim lepo, s obzirom na ono što ti je život pružio. Ne bih voleo da se ne obistine planovi koje možda imaš za budućnost.“

„Planovi koje *možda* imam?“, ponovila sam. Da sam imala drugačije prezime, da sam imala tatu koji je zubar i mamu koja je stalno kod kuće, ne bi se ponašao kao da je budućnost nešto o čemu sam *možda* razmišljala. „Treći sam razred“, rekla sam kroz stisnute zube. „Sledeće godine ću završiti školu sa bodovima za skoro dva semestra na univerzitetu. Moji rezultati na testovima trebalo bi da mi pruže šansu da dobijem stipendiju za Univerzitet u Konektikatu, koji ima jedan od najboljih programa aktuarskih nauka u zemlji.“

Gospodin Altman se namrštio. „Aktuarske nauke?“

„Statistička procena rizika.“ To je najbliže što sam mogla da izaberem a da povežem poker i matematiku. Osim toga, to je bio jedan od najcenjenijih smerova za poslodavce na planeti.

„Da li volite proračunate rizike, gospođice Grams?“

Kao na primer varanje? Nisam smela sebi da dopustim da se razljutim. Umesto toga, zamislila sam se kako igram šah. Zabeležila sam poteze u glavi. Devojke kao ja ne mogu sebi da dopuste da se razljute. „Nisam varala.“ Rekla sam mirno. „Učila sam.“

Skrpila sam vreme – tokom drugih časova, između smena, kasno uveče kada je trebalo da spavam. Pošto sam znala da je gospodin Jejts poznat po tome da daje nemoguće testove, poželela sam da redefinišem

šta je to *moguće*. I barem jednom sam htela da vidim koliko daleko mogu da idem umesto da se ne trudim.

A *ovo* sam dobila za svoj trud, jer devojke kao ja ne razbijaju nemoguće testove.

„Ponovo ću raditi test“, rekla sam, trudeći se da ne zvučim besno ili, još gore, ranjeno. „Dobiću istu ocenu ponovo.“

„A šta bi rekla da ti kažem da je gospodin Jejts pripremio sasvim novi test? Sa novim pitanjima, isto tako teškim kao i na prvom testu.“

Nisam ni oklevala. „Uradiću ga.“

„To možemo da organizujemo sutra tokom trećeg časa, ali moram da te upozorim da će ovo ići znatno bolje za tebe ako...“

„Sada.“

Gospodin Altman je zurio u mene. „Molim?“

Ma kakva krotkost, kakva nevidljivost. „Želim da uradim novi test baš sada, u vašoj kancelariji. Odmah.“

POGLAVLJE 2

„Težak dan?“, pitala me je Libi. Moja sestra je sedam godina starija od mene i previše saosećajna za svoje dobro – ili moje.

„Dobro sam“, odgovorila sam. Samo bih je zabrinula prepričavajući šta se desilo kod Altmana, a dok mi gospodin Jejts ne oceni drugi test, niko ništa ne može da uradi. Promenila sam temu. „Imala sam dobar bakšiš večeras.“

„Koliko dobar?“ Libin stil je bio negde između pankaa i gota, ali što se tiče ličnosti, bila je večiti optimista koji veruje da je bakšiš od sto dolara odmah iza čoška u malenom restoranu gde većina predjela košta 6,99 dolara.

Stavila sam joj zgužvane novčanice od jednog dolara u ruku. „Dovoljno dobre da pomognu sa kirijom.“

Libi je pokušala da mi vrati novac, ali ja sam se izmakla pre nego što je uspela. „Baciću ovaj keš na tebe“, upozorila me je strogo.

Slegla sam ramenima. „Izbegla bih ga.“

„Nemoguća si.“ Libi je nevoljno sklonila novac, izvadila kalup za mafine i pogledala me. „Ali ćeš *prihvatiti* ovaj mafin da mi se odužiš.“

„Da, šefe.“ Pošla sam da uzmem jedan iz njene ispružene ruke, ali onda sam joj pogledala iza leđa i shvatila da je napravila još nešto, kapkejkove. Osetila sam kako mi stomak pada u pete. „O, ne, Lib.“

„Nije to što misliš“, rekla je Libi. Ona peče kapkejkove u znak izvinjenja. Kada oseća grizu savesti. Kada želi da se ne ljutim na nju.

„Nije ono što mislim?“, ponovila sam tiho. „Znači, ipak se ne vraća?“

„Ovaj put će biti drugačije“, obećala je Libi. „A kapkejkovi su od čokolade!“

Moji omiljeni.

„Nikada neće biti drugačije“, rekla sam, ali da sam bila sposobna da je uverim u to, već bi u to verovala.

Mi o vuku... Upravo tada ušetao je Libin dečko, sa kojim je čas u vezi, čas raskidaju, i koji ima sklonost da udara u zid i da veliča sopstvene vrline zato što ne udara Libi. Uzeo je kapkejk sa pulta i pogledao me od glave do pete. „Gde si, prilepku.“

„Drejk“, rekla je Libi.

„Šalim se.“ Drejk se nasmešio. „Znaš da se šalim, Libice. Ti i tvoja sestra morate da naučite šta je šala.“

Nije ni minut tu, a već nam pravi problem. „Ovo nije zdravo“, rekla sam Libi. On nije želeo da me ona uzme pod svoje – i nikada nije prestao da je kažnjava za to.

„Ovo nije tvoj stan“, odbrusio je Drejk.

„Ejveri mi je sestra“, insistirala je Libi.

„Polusestra“, ispravio je Drejk, a onda se nasmešio ponovo. „Šalim se.“

Nije se šalio, ali nije ni pogrešio. Libi i ja imamo istog, odsutnog oca, ali različite majke. Dok smo odrastale, viđale smo se samo jednom ili dvaput godišnje. Pre samo dve godine, niko nije očekivao da će preuzeti starateljstvo nada mnom. Bila je mlada. Jedva je sastavljala kraj s krajem. Ali to je *Libi*. Ona voli ljude.

„Ako Drejk ostaje ovde“, rekla sam joj tiho, „onda ja neću.“

Libi je uzela kapkejk i držala ga obema rukama. „Radim najbolje što umem, Ejveri.“

Ona je volela da udovoljava ljudima. Drejk je voleo da je stavlja između nas. Koristio je mene da je povredi.

Ali nisam mogla da čekam dan kada će prestati da udara *zidove*. „Ako ti trebam“, rekla sam Libi, „živeću u autu.“

POGLAVLJE 3

Moj stari auto bio je kršina, ali barem je grejanje radilo. Uglavnom. Parkirala sam kod dajnera, iza, gde me niko neće videti. Libi mi je slala poruke, ali nisam mogla da se nateram da joj odgovorim, tako da sam samo zurila u telefon. Ekran je bio ispucao. Imala sam neki bezvezni paket, pa nisam mogla da idem na net, ali imala sam neograničene poruke.

Ali osim Libi, imam samo još jednu osobu u životu kojoj vredi poslati poruku. Kratko i jasno sam rekla Maks: „*Znaš ko se vratio.*“

Nije mi odmah odgovorila. Maksini roditelji su imali pravilo da mora postojati vreme bez telefona tokom dana, i često bi joj oduzimali telefon. Takođe su bili poznati po tome što bi joj povremeno proveravali poruke, pa zato nisam ni spomenula Drejka po imenu, niti ću joj išta napisati o tome gde spavam. Ni porodica Liju ni moj socijalni radnik ne moraju da znaju da nisam tamo gde treba da budem.

Spustila sam telefon i pogledala u ranac na suvozačevom sedištu. Ipak sam odlučila da ostatak mog domaćeg može da sačeka jutro. Spustila sam sedište i zatvorila oči, ali nisam mogla da zaspim, pa sam pružila ruku u kasetu i izvadila jedinu vrednu stvar koju mi je majka ostavila: gomilu razglednica. Desetine. Desetine mesta koje smo planirale da posetimo zajedno.

Havaji. Novi Zeland. Maču Pikču. Gledala sam u slike i zamišljala da sam bilo gde osim ovde. Tokio. Bali. Grčka. Nisam sigurna koliko sam dugo bila izgubljena u mislima kada mi se oglasio telefon. Podigla sam ga i videla Maksin odgovor na moju poruku o Drejku.

Kakav tupson. A onda je odmah stigla i sledeća poruka: *Jesi li dobro?*

Igra naslednika

Maks se preselila posle osmog razreda. Uglavnom smo se dopisivale i ona je odbijala da piše psovke, da ih ne bi njeni roditelji videli.

Pa je morala da bude kreativna.

Dobro sam, odgovorila sam. To ju je podstaklo da oslobodi svoj pravedni gnev u moje ime.

TAJ UNEREĐENI BANDOGLAVAC MOŽE DA IDE U POLJE I DA SE SIT NAJEDE GUMA!!!

Nije prošla ni sekunda i zazvonio mi je telefon. „Jesi li stvarno dobro?“, pitala je Maks kada sam se javila.

Pogledala sam u razglednice u krilu i steglo mi se grlo. Uspeću da završim srednju školu. Prijaviću se za svaku stipendiju za koju sam kvalifikovana. Uzeću diplomu koja će mi vredeti na tržištu, pa ću moći da radim od kuće i dobro ću biti plaćena.

Proputovaću svet.

Izdahnula sam dugo, a onda odgovorila na Maksino pitanje. „Znaš me, Maksin. Uvek se dočekam na noge.“

POGLAVLJE 4

Narednog dana platila sam cenu spavanja u automobilu. Celo telo me je bolelo i morala sam da se tuširam posle fizičkog jer mi ubrusi iz kupatila u dajneru nisu preterano pomagali. Nisam imala vremena da osušim kosu, pa sam stigla na sledeći čas mokra do gole kože. Nisam izgledala sjajno, ali idem u školu sa istim ljudima ceo život. Kao da sam nevidljiva.

Niko me nije ni pogledao.

„Drama *Romeo i Julija* prepuna je izreka – malih, jezgrovitih mudrosti koje govore o tome kako funkcionišu svet i ljudska priroda.“ Moja profesorka engleskog bila je mlada i ozbiljna, i bila sam uverena da je popila previše kafe. „Da se udaljimo malo od Šekspira. Ko može da mi da primer neke izreke koja se stalno koristi?“

Poklonu se u zube ne gleda, pomislila sam, dok mi je glava lupala, a kapljice vode se slivale niz leđa. *Nužda je majka svih veština. Da su želje konji, prosjaci bi jahali.*

Vrata učionice su se otvorila. Sekretarica je čekala da je profesorka pogleda, pa je onda glasno objavila, da je svi čuju: „Ejveri Grams da dođe kod direktora.“

Pretpostavila sam da to znači da mi je neko ocenio test.

Znala sam da ne treba da očekujem izvinjenje, ali takođe nisam očekivala da će me gospodin Altman dočekati kod stola svoje sekretarice i da će mi se smešiti kao da ga je upravo papa posetio. „Ejveri!“

Zvona za uzbunu su se oglasila u mojoj glavi jer do sada nikome nije bilo toliko drago što me vidi.

„Ovamo.“ Otvorio je vrata kancelarije i tada sam spazila poznati neonskoplavi konjski rep.

„Libi?“, rekla sam. Nosila je uniformu sa printom lobanje i nije bila našminkana, što znači da je došla pravo s posla. Usred smene. Radnici u domovima nisu mogli da izađu usred smene.

Ne ako nešto nije u redu.

„Da li je tata...“ Nisam mogla da se nateram da završim pitanje.

„Otac ti je dobro.“ To nisu rekli ni Libi ni direktor Altman. Okrenula sam glavu i pogledala pored moje sestre. Na stolici za stolom direktora sedeo je neko – tip ne mnogo stariji od mene. *Šta se ovde dešava?*

Nosio je odelo. Izgledao je kao osoba koja bi trebalo da ima pratnju.

„Juče je“, nastavio je dubokim glasom, „Riki Grams bio živ, zdrav i bezbedno obeznanjen u motelu u Mičigenu, na sat vremena od Detroita.“

Trudila sam se da ne zurim u njega – i nisam uspela. *Svetla kosa. Bledе oči. Crte lica toliko oštre da se njima mogu seći dijamanti.*

„Kako to možeš da znaš?“, pitala sam. Čak ni *ja* ne znam gde mi je protuva od oca. Kako može on?

Dečko u odelu mi nije odgovorio na pitanje. Umesto toga je podigao obrvu. „Direktore Altmane?“, rekao je. „Da li biste mogli da nas ostavite na trenutak?“

Direktor je otvorio usta, verovatno da bi se usprotivio tome što ga neko sklanja iz sopstvene kancelarije, ali dečko je samo podigao više obrvu.

„Verujem da smo se nešto dogovorili.“

Altman je pročistio grlo. „Naravno.“ I samo tako se okrenuo i izašao kroz vrata. Zatvorio ih je, a ja sam nastavila da otvoreno zurim u dečka koji ga je proterao.

„Pitala si kako znam gde ti je otac.“ Oči su mu bile iste boje kao i odelo – sive, skoro pa srebrne. „Bilo bi najbolje da, za trenutak, pretpostaviš da znam sve.“

Bilo bi prijatno slušati mu glas da nije izgovarao te reči. „Dečko koji misli da zna sve“, promrmljala sam. „Ništa novo.“

„Devojka sa oštrim jezikom“, uzvratilo je, usmerivši srebrne oči na moje, sa blagim smeškom na licu.

„Ko si ti?“, pitala sam ga. „I šta želiš?“ *Sa mnom*, nešto u meni je dodalo. *Šta želiš sa mnom?*

„Samo želim“, rekao je, „da prenesem poruku.“ Ne znam ni zašto, ali srce je počelo da mi kuca brže. „Ali ispostavilo se da ju je veoma teško poslati tradicionalnim putem.“

„Za to sam možda ja kriva“, dodala je Libi pokajnički.

„Za šta si ti kriva?“ Okrenula sam se ka njoj, zahvalna za priliku da skrenem pogled sa gospodina sa sivim očima. Borila sam se sa porivom da bacim pogled na njega.

„Prvo moraš da znaš“, rekla je Libi, ozbiljno kao da donosi vesti na poslu, „da nisam imala *pojma* da su pisma prava.“

„Koja pisma?“, pitala sam je. Ja jedina u ovoj prostoriji nisam znala šta se ovde dešava i nisam mogla da se otresem ideje da je to bitan nedostatak, kao da stojim na šinama, ali ne znam iz kog pravca dolazi voz.

„Pisma“, rekao je dečko u odelu, i osetila sam se kao da mu se glas obavija oko mene, „koja šalju advokati mog dede, preporučenom poštom, na vašu adresu već skoro tri nedelje.“

„Mislila sam da su prevara“, rekla mi je Libi.

„Uveravam vas“, odgovorio je dečko odmah, „nisu.“

Ali znala sam da ne treba da verujem u ono što mi govore zgodni momci.

„Da počnem ponovo.“ Prekrstio je ruke na stolu i palcem desne ruke lagano kružio oko manžetne na levom zglobu. „Zovem se Grejson Hotorn. Ovde sam u ime advokatske kancelarije *Maknamara, Ortega i Džouns*, koja zastupa imanje mog dede.“ Grejson me je pogledao svojim bledim očima. „Moj deda je preminuo početkom ovog meseca.“ Pauza. „Zvao se Tobajas Hotorn.“ Grejson je proučavao moju reakciju – ili, bolje rečeno, izostanak reakcije. „Da li ti to ime išta znači?“

Opet sam se osetila kao da stojim na pruzi. „Ne“, rekla sam. „Zar bi trebalo?“

„Moj deda je bio veoma bogat čovek, gospođice Grams. I čini se da si ti navedena u njegovom testamentu, uz članove naše porodice i ljude koji su radili za njega godinama.“

Čula sam te reči, ali nisam mogla da ih razumem. „U čemu sam navedena?“

„U njegovom testamentu“, ponovio je Grejson sa blagim osmehom preko usana. „Ne znam šta ti je tačno ostavio, ali tvoje prisustvo je neophodno pri čitanju testamenta. Odlazemo već nedeljama.“

Ja sam pametna osoba, ali Grejson Hotorn kao da je u tom trenutku govorio švedski.

„Zašto bi tvoj deda išta ostavio meni?“, pitala sam ga.

Grejson je ustao. „To je glavno pitanje, zar ne?“ Ustao je od stola i iznenada sam saznala *tačno* iz kog pravca dolazi voz.

Iz *njegovog*.

„Već sam sredio sve u vezi sa putovanjem u tvoje ime.“

To nije bila pozivnica. To kao da je bio sudski poziv. „Zašto misliš da...“, počela sam, ali Libi me je prekinula. „Sjajno!“, rekla je i pogledala me kradimice.

Grejson se nasmešio. „Daću vam trenutak.“ Predugo me je gledao u oči da bi mi bilo prijatno, a onda, bez ijedne reči, samo je izašao.

Libi i ja stajale smo u tišini celih pet sekundi nakon što je izašao. „Nemoj ovo pogrešno da shvatiš“, prošaputala je na kraju, „ali mislim da je on možda bog.“

Frknula sam. „On sigurno misli da jeste.“ Lakše mi je bilo da ignorišem efekat koji je imao na mene sada kada nije bio tu. Kako je moguće da neko bude toliko samouveren? To je prožimalo svaki deo njegovog stava i izbora reči, svaku njegovu interakciju. Moć je bila sastavni deo njegovog života, kao i gravitacija. Svet se savijao prema volji Grejsona Hotorna. Ono što novac nije mogao da mu kupi, verovatno su mogle one oči.

„Počni iz početka“, rekla sam Libi. „I nemoj ništa da izostaviš.“

Vrtela je prstima crne vrhove svog plavog repa. „Pre nekoliko nedelja, počeli smo da dobijamo pisma – poslata tebi. Rekli su da si nasledila novac i dali nam broj da pozovemo. Mislila sam da su prevaranti. Kao oni mejlovi koji tvrde da su od nekog stranog princa.“

„Zašto bi me ovaj Tobajas Hotorn – čovek kog nikada nisam upoznala, za kog nikad nisam čula – stavio u svoj testament?“, pitala sam.

„Ne znam“, rekla je Libi, „ali *to*“ – pokazala je u pravcu u kom je otišao Grejson – „nije prevara. Da li si *videla* kako je sredio direktora? Šta misliš da im je bio dogovor? Mito... ili pretnja?“

I jedno i drugo. Nisam to naglas izgovorila, već sam izvadila telefon i povezala se na vaj-faj škole. Kada sam pretražila ime Tobajasa Hotorna, nas dve smo videle naslov u novinama: *Čuveni filantrop preminuo u 78. godini.*

„Da li znaš šta je *filantrop*?“, pitala me je ozbiljno Libi. „Znači *bogat*.“

„Znači neko ko daje u dobrotvorne svrhe“, ispravila sam je.

„Znači... *bogat*.“ Libi me je pogledala. „Šta ako si *ti* ta dobrotvorna svrha? Ne bi poslali unuka ovog tipa da ti je ostavio samo nekoliko stotina dolara. Mora da je reč o hiljadama dolara. Mogla bi da putuješ, Ejveri, ili da staviš u fond za koledž, ili da kupiš bolji auto.“

Ponovo sam osetila kako srce počinje da mi kuca brže. „Zašto bi mi potpuni neznanac išta ostavio?“, ponovila sam, odupirući se porivu da sanjarim, makar i na sekund, jer ako bih počela, nisam bila sigurna da bih mogla da stanem.

„Možda je poznavao tvoju mamu?“, predložila je Libi. „Ne znam, ali znam da moraš da ideš na čitanje tog testamenta.“

„Ne mogu samo da odem“, rekla sam joj. „A ne možeš ni ti.“ Obe bismo morale da uzmemo slobodno sa posla. Ja ne bih išla na časove. A opet... barem bi put odvojio Libi od Drejka, makar na neko vreme.

A ako je ovo stvarno... Već je postalo teže da *ne* razmišljam o mogućnostima.

„Smene su mi pokrivena za naredna dva dana“, obavestila me je Libi. „Obavila sam neke pozive, pa i ti imaš pokrivena naredna dva dana.“ Pružila mi je ruku. „Hajde, Ejv. Zar ne bi bilo lepo da odemo na put, samo ti i ja?“

Stisnula mi je ruku. Nakon jednog trenutka, i ja sam nju stisnula. „A gde je tačno čitanje testamenta?“

„U Teksasu!“ Libi se osmehnula. „I nisu nam rezervisali samo obične karte, već za *prvu klasu*.“

POGLAVLJE 5

Nikada ranije nisam letela. Gledajući sa tri hiljade metara, mogla sam da se zamislim kako letim dalje od Teksasa. Pariz. Bali. Maču Pikču. To su mi uvek bili snovi za nekada u budućnosti.

Ali sada...

Pored mene, Libi je bila na sedmom nebu i pijuckala besplatni koktel. „Slikanje!“, objavila je. „Dođi 'vamo i neka se vide grickalice.“

Sa druge strane aviona, jedna gospođa pogledala je Libi prekorno. Nisam bila sigurna da li ne odobrava Libinu kosu, kamuflažnu jaknu u koju se presvukla kada je skinula uniformu, njenu ogrlicu sa metalnim zupcima, selfi koji je pokušavala da slika, ili ton njenog glasa kada je izgovorila *grickalice*.

Podigla sam obrvu, nagla se ka svojoj sestri i podigla visoko grickalice.

Libi je naslonila glavu na moje rame i slikala nas. Okrenula je telefon da mi pokaže. „Poslaću ti kada sletimo.“ Malo joj je posustao osmeh na licu, samo na sekund. „Ali nemoj da je kačiš na net, okej?“

Igra naslednika

Drejk ne zna gde si ti, zar ne? Zaustavila sam se da je ne podsetim da joj je dozvoljeno da ima život. Nisam htela da se svađam. „Neću.“ To nije neka žrtva sa moje strane. Imala sam društvene mreže, ali uglavnom sam ih koristila da šaljem poruke Maks.

Kad smo već kod nje... izvadila sam telefon. Uključila sam avionski režim, što je značilo da ne mogu da šaljem poruke, ali smo u prvoj klasi imali besplatan vaj-faj, pa sam na brzinu poslala Maks šta se desilo, a onda ostatak leta opsesivno čitala o Tobajasu Hotornu.

Obogatio se u poslu s naftom, a onda razvio i druge poslove. Na osnovu načina na koji je Grejson rekao da je njegov deda „bogat“ čovek i na osnovu toga što novine koriste *filantrop* da ga opišu, očekivala sam da je on neki milioner.

Nisam bila u pravu.

Tobajas Hotorn nije samo „bogat“ ili „dobrostojeći“ čovek. Ne postoje pristojni izrazi da se opiše Tobajas Hotorn, osim da se kaže da je bio pun para. Imao je milijarde. *Milijarde*. Bio je deveti najbogatiji čovek u SAD i najbogatiji čovek u Teksasu.

Precizno, 46,2 milijarde dolara. Toliko vredi. To čak ni ne zvuči kao pravi broj. Na kraju sam prestala da se pitam zašto bi mi čovek kog nikada nisam upoznala ostavio nešto – i počela da se pitam koliko mi je ostavio.

Maks mi je poslala poruku baš pre nego što smo sleteli: *Jel' me ti to zezaš?*

Nasmejala sam se. *Ne, evo me u avionu, idem ka Teksasu. Spremamo se da sletimo.*

Maks mi je samo odgovorila: *Ne peri.*

Libi i mene dočekala je tamnokosa žena u belom odelu čim smo prošle obezbeđenje. „Gospođice Grams.“ Klimnula je glavom ka meni, a zatim ka Libi, pa dodala još jedan istovetni pozdrav. „Gospođice Grams.“ Okrenula se, očekujući da ćemo je pratiti. I, iako me je to nerviralo, krenule smo za njom. „Ja sam Alisa Ortega“, rekla je, „iz

advokatske kancelarije *Maknamara, Ortega i Džouns*.“ Još jedna pauza, a onda me je pogledala postrance. „Teško te je naći.“

Slegla sam ramenima. „Živim u kolima.“

„Ne živi tamo“, rekla je brzo Libi. „Reci joj da ne živiš.“

„Tako nam je drago što ste uspele da dođete.“ Alisa Ortega iz advokatske kancelarije *Maknamara, Ortega i Džouns* nije čekala da joj ja išta kažem. Imala sam osećaj da je moja polovina ovog razgovora nepotrebna. „Tokom vašeg boravka u Teksasu, bićete gosti porodice Hotorn. Ja ću biti vaša veza sa firmom. Obratite se meni ako vam bilo šta treba dok ste ovde.“

Zar advokati ne naplaćuju po satu?, pomislila sam. Koliko ovaj lični susret košta porodicu Hotorn? Nisam čak ni pomislila da ova žena možda nije advokatica. Činilo se da je u kasnim dvadesetim. Dok sam pričala sa njom, imala sam isti osećaj kao kada sam pričala sa Grejsonom Hotornom. Ona je bila *neko*.

„*Da li postoji nešto što mogu da uradim za vas dve?*“, pitala je Alisa Ortega dok je išla ka automatskim vratima. Nije promenila tempo čak ni kada se činilo da se vrata neće možda otvoriti na vreme.

Sačekala sam da budem sigurna da neće udariti o staklo, pa tek onda odgovorila. „A šta kažeš da mi pružiš malo informacija?“

„Moraćeš da budeš malo određenija.“

„Da li znaš šta je u testamentu?“, pitala sam je.

„Ne znam.“ Pokazala je na crni auto koji je stajao pored trotoara. Otvorila je zadnja vrata za mene. Ja sam ušla, i Libi je ušla za mnom. Alisa je sela na mesto suvozača. Na vozačevom mestu je već neko sedeo. Pokušala sam da mu vidim lice, ali nisam mogla.

„Saznaćeš uskoro šta je u testamentu“, rekla je Alisa jasno. „Svi ćemo. Čitanje je zakazano ubrzo nakon što stignete u dom Hotornovih.“

Ne čak ni *kuću Hotornovih*, već samo *dom Hotornovih*, kao da je to neka engleska vila koja još ima i svoje ime.

„Da li ćemo tu odsesti?“, pitala je Libi. „U domu Hotornovih?“

Povratne karte su nam rezervisane za sutra i spakovale smo se da provedemo samo jednu noć tu.